

— Боже мой, извика изплашено майката, какво ли стана? Да не би свѣтътъ да се свършва?

Дѣтето заплака жално.

— Ще отида да видя, каза Пиерина и скочи.

— Бурята е страшна, Пиерино, не ходи! рече майката. — Почакай докато утихне. Ще налетишъ на нѣкоя бѣда.

— Трѣбва да се види, отвърна Пиерина. — Нима ти забрави, че подиръ малко, точно въ петъ часа, ще мине вечерниятъ влакъ?

Да, но той нали не спира тука . . . той е бързъ влакъ.

— Ами ако се случи нѣкое нещастие?

— Въ два часа мина онзи влакъ и всичко бѣше добръ, възрази майката.

— А този трѣсъкъ какъвъ бѣше? Сѣ пакъ азъ ще ида да видя, за да бжда спокойна. Отъ бурята не ме е страхъ, ти знаешъ — привикнала съмъ.

И Пиерина намѣтна една вехта мушама и излѣзе.

Слѣдъ петъ минути тя се върна изплашена, развълнувана. Лицето ѝ бѣше съвсѣмъ промѣнено. Съ разтреперани ржцѣ, тя запали червения фенеръ и го прикрѣпи на върха на една пржчка. Взе висящия на стѣната рогъ и, като го прѣплѣщи, втурна се къмъ вратата.

— Какво правишъ ти? изкрѣщѣ майка ѝ.

— Станало срутване! Мостътъ падналъ! Страшно, мамичко, страшно!

— А ти какво си намислила да правишъ?

— Трѣбва влакътъ да се спре.

— Не си ли полудѣла?

— Не се безпокой, майко. Азъ ще дамъ знакъ отдалечъ, отвърна Пиерина.